

Hádanky - Šaty robia človeka I. Rozprávkové postavičky

1. Mám červený plášť, červenú sukňu a aj čiapku mám červenú.
Idem cez les, nesiem košík s jedlom pre babičku a stretnem vlka. Uhádneš, kto som?

2. Mám krásne dlhé modré šaty so závojom. O polnoci stratím svoju topánku.
Na bále rada tancujem, Poznáš túto rozprávkovú princeznú?

3. Mám žlté sukňu a modrú blúzku. Bývam spolu s trpaslíkmi. Kto som?

4. Mám krásne dlhé ružové šaty a dlhé blond vlasy, ako zlatý pás.
Som vo vysokej veži, Kto som? Poznáš ma zas?

5. Mám modré šaty a bielu zásteru. Bežala som za králikom s vestičkou.
Do čarovnej krajiny som spadla cez dierku. Uhádneš, kto som?

6. Som maličký chlapec, oblečený v hnedých nohaviciach a bielej košeli.
Na hlave mám čierny klobúk a zmestím sa aj do vrečka. Poznáš ma?

7. Nosím staré, tmavé šaty, ktoré sú roztrhané a samá záplata.
Na hlave mám šatku, na pleci mačku a lietam na metle. Kto som?

8. Mám bielu košeľu, tmavú vestu a nohavice.
Na hlave klobúk s pierkom, okolo pása hrubý opasok.
Mám zapletené vrkoče a nosím valašku. Poznáš ma?

9. Nosím dlhé biele šaty, ako z obláčikov. Na hlave mám biely čepiec.
V rukách držím perinu, keď ju potrasiem, tak sneží. Kto som?

10. Nosím bielu košeľu, hnedú vestu a hnedé nohavice.
Na nohách mám čierne čižmy. A som obrovitánsky a celý zelený. Uhádni, kto som?

Pomôcky: Snehulienka - Perinbaba - Shrek - Červená Čiapočka - Alica - Baba Jaga
- Popoluška - Jánošík - Zlatovláska - Janko Hraško

Hádanky - Šaty robia človeka II. Z akej krajiny pochádzam?

1. Mám bielu košeľu s krásnou výšivkou a na nej farebný lajblík.
Dievčatá nosia širokú sukňu, zásteru a venček, chlapci klobúk, opasok a vysoké čižmy.
Odkiaľ sme?

2. Mám dlhé červené alebo čierne šaty, na nich bodky a volány.
Vo vlasoch veľký kvet na nohách topánky na klopkanie – tancujem flamengo a tango.
V ruke mám vejár. Odkiaľ som?

3. Mám pásikavé bielo-modré tričko a čierne nohavice.
Na hlave nosím okrúhlu baretu a okolo krku červenú šatku. Mám rád bagety a croissant.
Kde bývam?

4. Mám dlhé farebné sári, leskne sa a obaľuje celé telo.
Na rukách náramky, na čele malú bodku – bindi.
Odkiaľ pochádzam?

5. Mám dlhé kimono, rukávy sú veľmi široké.
Okolo pása široký pás obi, na nohách drevené sandále. Jem sushi.
Odkiaľ som?

6. Mám dlhý biely odev, ktorý ma chráni pred slnkom.
Na hlave šatku alebo turban, žijem tam, kde je púšť. Vozím sa na ťavách.
Odkiaľ som?

7. Mám hrubý kožušinový kabát s kapucňou,
teplé nohavice a rukavice. Topánky sú z kože, nosím ich tam, kde je sneh a ľad.
Kde bývam?

8. Mám jednoduchý odev a som bosý,
Na tele mám maľované vzory – bodky a čiary, farby sú biela, červená, žltá.
Naháňam klokany a vtákopysky.
Kde žijem?

9. Mám farebnú košeľu s kvetmi alebo sukňu zo stebiel trávy.
Okolo krku nosím veniec z kvetov – lei.
Tancujem pri mori, slnečno je tu stále.
Kde bývam?

10. Mám oblečenie zo zvieracích koží, zdobené korálikmi a maľbami.
Na hlave mám čelenku s veľkými pierkami. Za opaskom mám tomahavk.
Po prérii jazdím na koni a lovím bizóny.
Odkiaľ pochádzam?

Pomôcky II: Francúzsko - India - Austrália - Slovensko - Arabské krajiny - Španielsko
- Japonsko - Grónsko - Hawai - Amerika

Spoločná práca žiakov: 2A skupina, Slovenské vzdelávacie centrum v Mníchove: Zvonček, Nemecko

Šaty na bál

Kde bolo, tam bolo, žila raz jedna krásna princezná, ktorá sa volala Evelinka. Evelinka bola pozvaná na prvý veľký tanečný bál. Veľmi sa tešila, hneď bežala do svojej izby si prezrieť svoj šatník. Nenašla žiadne šaty, ktoré by boli vhodné na bál, tak sa rozhodla, že pôjde a nájde tie najkrajšie šaty, ktoré si oblečie. Ešte predtým oznámila všetkým v zámku, že pôjde na bál. Všetci sa veľmi tešili.

Evelinka vošla do obchodu so šatami. 'Dobrý deň' pozdravila sa slušne predavačke. 'Dobrý deň' povedala príjemná predavačka. Ako Vám môžem pomôcť?'

'Potrebujem tie najkrajšie šaty na môj prvý bál!' Najprv sa poobzerám po Vašom obchode. Evelinka sa vznášala ako vo sne, našla krásne červené šaty s ružami, modré s fialkami, žlté s magnóliami. Všetky boli krásne.

'Ktoré by ste si chceli vyskúšať?' Opýtala sa predavačka.

Evelinka sa nevedela rozhodnúť, prešla sa po obchode ešte raz - a vtedy ich zbadala. Ružové, ľahučké, dlhé. Jednoduché.... so závojom.

'Tieto!' Skríkla Evelinka.

Šaty na nej sedeli ako uliate. Vyzerá v nich úžasne. Zaplatila za šaty a bežala domov do zámku.

Keď už nadišiel večer, a Evelinka mala na sebe nové šaty, na dvore ju už čakal koč. Nasadla do neho a ponáhľala sa na bál.

Keď vošla do tanečnej sály, videla, že všetky princezné majú na sebe nádherné a veľkolepé šaty. Cítila sa, že jej šaty nie sú až také pekné a vhodné. Najprv sa tým trápila, ale potom jej došlo, že na bále sa treba hlavne zabávať a tancovať s priateľmi a užívať si hudbu. Na šatách predsa asi až tak nezáleží. Evelinka si svoj prvý bál naozaj užila a vracala sa domov spokojná a vytancovaná. Možno tie šaty ešte využije na ďalšie bály.

Sienna Robson, 3. ročník, Zlatá Brána Hemel Hempstead, Anglicko

Zázračné šaty

Za siedmymi horami a siedmymi dolinami, v jednom veľkom kráľovstve žili šaty. Tie šaty boli kvetinkové, boli ušité z jemnej modrej a fialovej látky a na okrajoch mali ručne vyšívané kvety, ktoré krásne žiarili.

Kedysi patrili Alžbetka, mladej dievčine, ktorá ich nosila skoro každý deň. Raz si ich Alžbetka obliekla na letnú slávnosť v dedine. Zrazu sa šaty jemne zaleskli a potichu zašepkali: "kam dnes pôjdeme Alžbetka?" Ideme do mesta na zmrzlinu. Povedala Alžbetka. Ale šaty mali iný nápad. Zatočili sa dokola a zrazu sa aj s Alžbetkou ocitli v krajine zázrakov plnej motýľov a hovoriacich kvetov. Tie šaty brali Alžbetku do nádherných svetov. Inokedy ju šaty zobrali na oblakové ihrisko. Ihrisko, kde sa dalo skákať z obláčika na obláčik. Najkrajšie bolo, že čarovne šaty fungovali len vtedy, keď bola Alžbetka Mila, odvážna a pomáhala druhým. A keď niekoho objala, kvetinky na šatách zažiarili ešte jasnejšie. Alžbetka pochopila, že čaro šiat nie je len v nich, ale aj v jej dobrom srdci.

Spoločná práca žiakov : Amelie Barci, Daisy Rafique, Bianca Avadanei, Jacob Danko, Kozel, 2. ročník, Zlatá Brána Hemel Hempstead, Anglicko

Súťaž o najkrajšie šaty

Bolo slnečné sobotné ráno a do konca školského roku už chýbalo iba pár týždňov. Prechádzala som sa v parku so psom. Práve sme sa chystali vrátiť naspäť domov, keď sa nečakane predom objavila moja najväčšia rivalka Amanda Nováková.

– Čo tu robíš? – spýtala som sa jej.

– Ja? Nič. Len som ti chcela oznámiť, že môj model na súťaž pre módnych návrhárov je už takmer hotový, – odpovedala mi.

– A myslíš si, že vyhráš? – položila som jej otázku, aj keď som už vopred vedela, čo mi odpovie.

– No, s tebou ako súperkou to nebude až taký problém, – pozrela sa na mňa pohrdavo. – Ty môžeš navrhovať oblečenie jedine tak pre tohto tvojho pudlíka.

Tak toto ma už naozaj nahnevalo! Moju border kóliu nebude nikto urážať! Otočila som sa a nahnevane som odpochoďovala. Hneď, ako som prišla domov, hodila som sa na posteľ a napísala som sms-ku môjmu najlepšiemu kamarátovi Danovi.

– Potrebujem tvoju pomoc! Čakám ťa u nás doma!

Prešla takmer hodina, kým Dano konečne dorazil.

– Tak čo sa deje? – opýtal sa ma.

– Bola by som rada, keby si si vyskúšal model, ktorý som navrhla do súťaže.

Dano sa pri pohľade na môj výtvar rozosmial.

– Ale veď to sú dievčenské šaty! – ohradil sa.

– Pozri, si môj najlepší kamarát, takže mi musíš pomôcť, – snažila som sa ho presvedčiť.

– Tak dobre, – váhavo odvetil. – Ale sľúb mi, že sa o tom nikto nedozvie! Keby o tom počuli moji kamoši z futbalového tímu, poslali by ma rovno k roztlieskavačkám.

– Vidiš, to je nápad! – nadšene som vykrikla. – Presne toto mi na tých šatách chýba!

– Čo? – spýtal sa nechápavo Dano.

– No predsa nejaký originálny módný doplnok – pompón, ktorý používajú roztlieskavačky.

Deň súťaže sa nezadržiateľne blížil. A už to tu bolo! Reflektory boli namierené na modelky hrdo predvádzajúce Amandin aj môj výtvar. Napätie bolo veľké, každá z nás očakávala výhru! Ale keď zaznelo vyhlásenie víhercu, od prekvapenia sme obidve skoro odpadli. Vyhrala nejaká tretiačka, čo navrhla kostým pandy!

No musím povedať, že ani ja som nakoniec nezostala bez odmeny! Na módnjej prehliadke bol totiž aj vedúci futbalových roztlieskavačiek. Môj model sa mu tak zapáčil, že podľa neho dal ušiť rovnošaty všetkým dievčatám v tíme. Bola to pre mňa odmena, o akej sa mi ani nesnívalo, a bola som najmä vďačná Danovi za to, že mal odvahu vyskúšať si môj odvážny model.

Sarah Frohlich, 6. ročník, Európska škola Luxemburg II, Luxembursko

Ó šaty...

Ó šaty krásne,

kroje naše vzácne,

s blúzkami bielymi,

ako Tatranský sneh.

Ó šaty folklórne,

vo farebných látkach

príbehy ručne vyšité,

jemnými kvetmi zdobené.
Ó šaty čipkované,
s láskou vyrobené,
a večne žijúce,
dedičstvom prastarých mám.
Ó šaty, ktoré hrdo nosím,
v tanci a speve Slávička,
veď v mojom srdiečku objímam
tradície nášho Slovenska.

Sofia Fenyvesi, 5.ročník, Slovenská škola vo Vancouveri, Kanada

Čierne nohavice, biela košeľa

Keď je nejaký sviatok, vtedy mi mama dá čierne nohavice a bielu košeľu. Páči sa mi to. Ideme s mamou na nejakú oslavu narodenín. Alebo do divadla. Keď vystupujeme na nejaký sviatok v škole, tiež som slávnostne oblečený. V jeseni sme sa boli s mamičkou fotiť. Nemal som obyčajné tričko a obyčajné nohavice, lebo som chcel byť neobyčajný. Na bielej košeli som mal aj čierneho motýlika. Nie obyčajného, lebo ten by mohol odletieť.

A keď tancujeme na kurze spoločenských tancov a chystáme sa na súťaž, vtedy mám košeľu čiernu. Trénujeme trikrát do týždňa. Tancujem s kamarátkou Nikolou. Ona chodí do druhej triedy a nie je mojou spolužiačkou v Užhorodskom lýceu č. 4. Nevie ani slovo po slovensky. Ale to nevadí, lebo tancovať vie. Chceme ísť najprv na súťaž do Lvova v Ukrajine a potom do Európy. Do Londýna. Určite tam chcem vidieť zdvíhací most Tower Bridge na rieke Temža, hodiny na najvyššej Alžbetinej veži paláca a chcem počuť zvonit' Big Ben. Tá tanečná súťaž je pre deti z celej Európy. S Nikolou chceme byť prví. Vtedy budem mať zase oblečené čierne nohavice a bielu košeľu. Lebo biela farba je ako sneh a ja mám veľmi rád sneh. Keď napadne sneh, vtedy je všade veselo, krásne, príjemne a čisto.

Alexander Kondrašov, 3. ročník, Užhorodské lýceum č. 4, Ukrajina

Eliška a jej šaty

Boli raz červené šaty. Ale tie šaty neboli obyčajné, vedeli rozprávať a veľmi chceli pomáhať ľuďom. Jedného dňa išlo dievčatko menom Eliška von sa poprechádzať. Nemala veľa peňazí, ale mala veľké srdce. Tiež rada pomáhala ľuďom a milovala prírodu. Raz keď sa prechádzala v prírode našla červené šaty visieť na strome. Obzerala sa naokolo a pýtala sa sama seba: „Kde sa tu vzali?“ Nikto tam s ňou nebol a tak ich zobrala so sebou. Keď prišla domov začali šaty rozprávať : „Eliška! AHOJ! Konečne ma niekto našiel!“ Eliška sa zľakla a povedala: „TY...ty...ty vieš rozprávať? A odkiaľ poznáš moje meno?“ Šaty jej neodpovedali. „Tak keď mi nič nechceš odpovedať, tak my môžeš ukázať, čo ešte dokážeš?“, povedala. A šaty vykúzlili 1 milión eur. „Ahaaa...Tak ty vieš kúzliť!“, prekvapene vykrikla. „Ale ja toľko peňazí nepotrebujem. Zober si to, prosím, naspäť. Šaty však odmietli: „Nie, nie! Ty tomu nechápeš. Ty ich potrebuješ. Ja som šaty, ktoré majú pomáhať dobrým ľuďom ako si ty.“ Eliška zareagovala inak, ako si šaty mysleli: „Kúzelné šaty! Ja, ale potrebujem pomoc s úlohami, nie peniaze. Keď sa budem dobre učiť a všetkému rozumieť, bude zo mňa pani doktorka a tak budem môcť pomáhať ľuďom.“ Šaty prikývli: „Dobre. Pomôžem ti s úlohami, ale nechaj si aj tie peniaze!“ A tak sa šaty a Eliška pustili do úloh. Šaty s Eliškou spolu ostali až do konca života. Eliška sa stala pani doktorkou, za peniaze si otvorila vlastnú ambulanciu a tak pomáhala ľuďom až do konca svojho života.

Alica Vincelová, 4.ročník, Slovenská škola a škôlka v Zürichu, Švajčiarsko

Šaty pre Olíviu

Jeden večer videla Olívia mamu ako hádže jej oblečenie do koša. „Mama! Prečo vyhadzuješ moje šaty?“ skríkla Olívia. „Už sú staré, deravé, pofarbené a najmä si z nich už vyrástla, Olivka.“, odpovedala mama. Olívia začala spomínať: „Tieto zelené šaty s dúhou som nosila tak rada, mala som ich na výlete v Zoo so starkými. A tieto červené s mašľou ! Mala som ich prvý deň v škôlke. Pamätáš si mami na tieto modré šaty s bielymi bodkami? Ako mi na ne spadla zmrzlina na moje piate narodeniny a ja som plakala? Stále je na nich škvrna.“ Mama sa pozrela na Olíviu a videla ako zosmutnela. „A tieto fialové som mala na prvom klavírnom koncerte a ružové v knižnici...“, pokračovala Olívia. „Prosím, nevyhadzuj moje obľúbené šaty.“, prosí Olívia mamu. „Rozmyslím si to. Dobre?“, odpovedala, „Chod' už teraz spať! Tvoj brat a otec už dávno spia.“

Olívia už spí, ale jej mama je stále hore. Zobrala všetky obľúbené šaty a zapla si šijací stroj. Začína šiť! Nové šaty pre Olíviu!

Je ráno. Olívia vstáva a jej mama práve vypína šijací stroj. „Mami, spravíš mi raňajky? Som hladná.“ povie Olívia. „Počkaj chvíľu, Olivka. Čo si to včera hovorila o tých šatách?“, mama ukázala Olívii šaty. „To sú nové šaty!, objíme Olívia mamu. „Pozri sa lepšie, šaty som vyrobila z tvojich obľúbených šiat. Šila som ich celú noc pre teba“, pošepala jej mama. Olívia sa prizrie bližšie a vidí tam kúsok zo zelených, modrých, fialových a dokonca aj mašľu z červených šiat. „Ďakujem ti mami! To sú tie najkrajšie šaty na celom svete!“

Júlia Vincelová, 5.ročník, Slovenská škola a škôlka v Zürichu, Švajčiarsko

Ako išli sliepky na módnú prehliadku

Vedeli ste, že sa sliepky obliekajú a súťažia ako ľudia? Nie? Tak počúvajte!

Kde bolo, tam bolo, bolo to v jednej malej dedinke A. V tej dedinke na okraji bol jeden výbeh s kurínom. Žili tam sliepky aj kohúty.

Jedného dňa sliepka Hanka povedala: „Mňa tu žiť v tomto blate už nebaví! Moje šaty sú stále zafúľané! Môžeme žiť aj krajšie, sliepka Alžbeta!“

Alžbeta riekla: „Počula som, že sa zase koná súťaž o modelku roka. Čo keby sme sa prihlásili aj my?“

Tak sa stalo. V prvý večer súťaže z desiatich prihlásených súťažiacich vypadlo päť. Zo sliepok zostala Hanka, Alžbeta, Katka, Božena a Mária. Vedeli, ako musia „zamakať“, aby sa nestrápnili a mohli pokračovať na svetovú súťaž. Hanka bola všade. Hrabala, kotkodákala...

S kráskou Alžbetou prišiel aj jaj manžel, kohút Snehuliak. Bol to zaujímavý kohút - vždy s bielou čiapkou na hlave.

Posledné kolo súťaže. Módná prehliadka. Porota sa diví, aké má Hanka pekné červené perie: „Aké krásne perie!“ Zavolali Hanku bližšie a pozerali, pozerali na tie mäkučké krídla...

Sliepka Katka bola celá oblečená v čierno-modrých farbách. Jeden z porotcov skríkol: „Vau!“ Dal hneď desať bodov. Druhý päť a tretí iba dva body. Dokopy sedemnásť.

Katka si smutno vzdychla: „Mohla som to dať aspoň na dvadsať bodov! No nič, budem vedieť nabudúce...“

Tretia išla Božena. Bola trochu nervózna, ale raz-dva ju to na móle prešlo. Mala elegantnú hnedo-bielu róbu. „Je to pekná farba,“ – povedal jeden z porotcov a dal päť bodov. Druhý dal tiež päť a tretí tiež. Vyšlo pekné okrúhle číslo.

Štvrtá prichádzala Mária. Ide, ide a diváci húkajú nad tým, aká je celá žltá. Desať bodov. Jeden bod. Osem bodov. Zatiaľ najviac. Devätnásť!

Posledná ide Alžbeta. Ide celá celučičká v bielom. Biela ako sneh. Ako Snehulienka! Porota je ohúrená jej krásou. Desať bodov. Desať! Desať tretíkrát! Alžbeta zvíťazila. Dostala medaily, ocenenia, všetko možné aj nemožné! Jej život sa zmenil od základov, ale.... !

Jej manželovi kohútovi Snehuliakovi sa veľmi zaľúbila sliepka Katka. Prečo? Lebo nebola taká namyslená ako Alžbeta. Keď sa to dopočula Alžbeta, nazlostila sa. Pobila sa s Katkou do krvi. Proste katastrofa! Všetko sa zmenilo. Už oľutovala, že odišla z dediny, že prišla na súťaž, že vymenila pierka za šaty... Bolo to také smutné, také zlé, že sa to nedá ani opísať....

A zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Alexander Pochanič, 6. ročník, Užhorodské lýceum č. 4, Užhorod, Ukrajina

Samé šaty!

Sobota ráno. Vylihujem v posteli, konečne sa nemusím ponáhľať do školy. V myšlienkach si robím plány, ako asi strávim tento deň. Mohla by som... Zrazu počujem mamin hlas: „Katarína! Ten šatník by si si už mala upraviť! Na čo sa to podobá?“ Zavriem oči... Prečo?!

Otvorím skriňu. Ozaj, nie je tam bohvieaký poriadok. Staršie šaty, ktoré sú už trochu vyblednuté, ležia pokrčené na prvej poličke. Zdá sa, že rozprávajú mladším príbehy z minulosti. Spomínajú na dôležité dni, oslavy, výlety či prvý školský deň. Ukazujú na diery na kolenách, odstrihnutý rukáv. Vychvaľujú sa, že boli šité po najnovšej móde. Mladé šaty ich počúvajú, otvárajú oči a pýtajú sa čo to bolo za módu. Veď, kto by to už chcel nosiť.

Svetre, tepláky a obyčajné každodenné šaty na druhej poličke sa tvária nenápadne, no v skutočnosti sú najväčšími vtipkármi v celej skrini. Je ich najviac a sú vyťahované najčastejšie. Preto sa veľmi pýšia a občas aj vyplazujú svoje jazyky tým, ktoré sa zo skrine dostanú len občas.

Letné šaty. Plné farieb a vzorov, kvietkované, bodkované, posypané srdiečkami, hviezdikami, s volánikmi, krátke, trblietavé. Zdá sa mi, že poskakujú od radosti a rozprávajú príhody o teplých dňoch, zmrzline, mori a smiechu.

Ó, šaty elegantné! Skláňam sa pred vami! Aké vábivé lesklé látky, ktoré sa vlnia. Stuhý, mašličky, čipôčky. Ako si len pamätajú slávnostné udalosti a ako trpezlivo čakajú na svoj rad!

Akí rozmanití obyvatelia v mojej skrini! Ozaj, žijú si v pokoji? Ako asi vyzerá ich noc, keď je všade ticho a skriňu dlho nikto neotvorí? Možno sa vešiaky menia na hojdačky a police na javisko. Šaty tancujú, spievajú a súťažia, kto sa najkrajšie zatočí alebo najhlasnejšie zašuští. Možno sa občas aj pohádajú, ktoré z nich sú najoblúbenejšie alebo ktoré ráno budú oblečené.

A je to. Mama bude spokojná. Všetky šaty sú už na svojom mieste. Zrazu moja skriňa vyzerá celkom obyčajne. Iba keď sa na ňu dívam očami fantázie, dokáže robiť zázraky.

Katarína Chrčková, 4. ročník, Základná škola 15. októbra, Pivnica, Srbsko

Ó, šaty!

Šaty v skrini na seba kričali,
„My sme najkrajšie, všetci nás obdivovali!“
Modré sa smiali, žiarili z celej sily,
„Nikto nie je krajší, my sme farby víly!“

„To nie!“ povedali ružové vážne,
Za nami každé dievča žasne!
Pozri aký máme volánik,
taký na svete nemá nik!“

Biele sa tiež hlásia jemne:
„My sme čisté, žiarime nežne!
S nami to vždy bude dokonalé,
každý nás chce, to je zaručené!“

S úsmevom kričia červené:
„My sme láskou sfarbené,
všetci nás v svojej skrini majú,
lásku s nami rozďavajú!“

„A my sme svetlo, teplo, slniečko“,
hlásia sa žlté tichučko.
„S nami prebúdza sa jar,
my sme ten najkrajší dar!“

A tak sa šaty hádali,
až kým nepochopili,
že každá farba je krásna
a svoje miesto v skrini má.

Matea Vlčková, 4. ročník, Základná škola 15. októbra, Pivnica, Srbsko

Šaty v práčke!

V kúpeľni, z koša na špinavé šaty, vykúkali ponožky. Kedysi boli biele. Teraz, však, boli smutné, lebo si ich nikto nechcel obuť. Ani na tréningy už nechodili. Mali tu v koši veľa kamarátov, ale aj tí iba pokojne ležali a nemali záujem o žiadne kamarátenie.

Zrazu ich niekto schmatol a hodil na dno bubna práčky. Ponožky sa na seba prekvapene pozreli.

„Čo sa deje?“ spýtala sa jedna.

„Asi ideme na výlet,“ odpovedalo tričko nervózne.

Práčka sa pomaly rozbehla a voda začala špliechať všade naokolo.

„Držte sa!“ zakričal sveter, keď sa bubon otočil.

„Točíme sa!“ smiali sa tepláky, ktoré sa kĺzali po bubne ako po šmýkačke.

„Pomóc, strácam sa!“, začala fňukať ponožka, keď ju na chvíľu zakryla pena.

„Neboj sa,“ utešovalo ju tričko. „Vyjdeme z toho čistejší a deti si nás budú znova obliekať.“

„Toto je tá najdivokejšia jazda!“ zvolal sveter.

Keď sa práčka na chvíľu zastavila, oblečenie si vydýchlo.

„Je po všetkom?“ spýtala sa bojazlivo ponožka.

„Nie,“ odpovedal sveter vážne. „To bol len začiatok.“

O chvíľu sa bubon roztočil ešte silnejšie. Všetci lietali z jednej strany na druhú.

„Toto je ako zemetrasenie!“ kričali tepláky.

„Cítite tú vôňu?“ usmialo sa tričko. „Už sme ako noví.“

Keď sa práčka konečne zastavila a dvierka sa otvorili, všetci si vydýchli.

„Prežili sme!“ smiali sa.

„A ešte sme aj voňavé! Už zasa pôjdeme s Miškom na tréning!“ dodala ponožka.

Odvtedy sa už nikto v koši na špinavé šaty nebál. Všetci vedeli, že práčka síce vyzerá strašidelne, ale v skutočnosti je to jazda plná dobrodružstva.

Lára Vinkoviťová, 4. ročník, Základná škola 15. októbra, Pivnica, Srbsko

Krajčírka Kristína v meste Daromír

Raz dávno v jednej kráľovskej krajine bolo mesto Daromír. V tom meste žila jedna krajčírka, ktorá sa volala Kristína. Bola veľmi milá a pekná, ale aj v duši peknučká. Mala modré oči ako more a čierne vlasy ako čierne perly. Mala veľa práce, za deň vedela prijať až dvadsať

objednávok na šaty. Šikovne vedela ušiť šaty všelijaké, pre deti, pre ženy a pre mužov, ale najviac pre mladé dievky. Boli to šaty kvetované, pruhované, bodkované s čípkami, perličkami a svetielkujúcimi kamienkami. Jeden letný deň k nej prišli kamarátky Daria a Petra a povedali jej, aby išla s nimi na zábavu. Kristína povedala: „Nemôžem ísť sa zabávať, musím dokončiť šaty na objednávky.“ Ale, jej priateľky ju predsa nahovorili, aby s nimi išla, veď jej ony pomôžu. A tak Kristína usilovne pracovala a kamarátky jej pomáhali. Šila deň aj noc, aby všetko bolo hotové načas. Nakoniec sa pustila do svojich šiat a svetlo sveta uzreli hodvábne šaty ružovej farby, na ktorých boli vzory bielych holubov a z prednej strany hrdlička s diamantovou korunou na hlave. Boli to najkrajšie šaty, ktoré doteraz ušila. Keď prišiel večer zábavy vybrala sa s Petrou a Dariou do Daromírovho kaštieľa na ples. Kristínu a jej šaty si hneď povšimol kráľovič Mirko. Zapáčili sa mu nielen šaty, ale aj krajčírkino srdce, pretože sa dopočul, že je v meste ku každému milá a privetivá. Kristíne sa tiež páčil kráľovič Mirko, lebo vedela, že pomáha chudobným a snaží sa, aby v jeho kráľovstve vládol mier. Keď sa začali zhovárať, zapáčili sa jedno druhému a zamilovali sa do seba. Svadba bola veľkolepá a konala sa v kráľovskom parku za kaštieľom. Celý Daromír bol na ich svadobnej hostine a veselili sa k ich šťastiu. Mali šťastné manželstvo a deti a ich potomkovia žijú dodnes v mieri.

Petra Basa Komak, 4. ročník, ZŠ kráľa Tomislava Našice, Chorvátsko

Príbeh mojich šiat

Volám sa Zara a mám takmer jedenásť rokov. V mojom živote sú dôležité dve veci: tanec a spev. Každá z nich má svoje špeciálne šaty.

Keď tancujem v Slovenskom kultúrno-umeleckom spolku „Fraňo Strapač“ v Markovci Našickom, obliekam si slovenský kroj. Je prekrásny, plný farebných výšiviek. Keď sa v tanci zatočím moja sukňa sa rozletí ako kvet. V kroji sa cítim hrdá na naše tradície.

Okrem tanca veľmi rada spievam. V školskom slovenskom zbore nás vedie naša milá pani učiteľka Anna. Je veľmi dobrá a trpezlivá. Na vystúpenia so zborom nosím kroj, ale svoje slávnostné šaty. V nich sa cítim ako mladá dáma.

Vďaka tancu a spevu viem, že šaty nie sú len oblečenie. Sú to sny a radosť, ktoré nosím vo svojom srdci.

Zara Vajlandić, 5. ročník, ZŠ kráľa Tomislava Našice, Chorvátsko

Jednoducho - šaty

Oblečenie nosíme každý deň. Raz tričko a nohavice, inokedy sukňu a blúzku.

Občas si dáme na seba aj šaty. Keď je leto, tak letné šaty, keď je jar, tak jaré šaty, záleží na tom, aké je ročné obdobie. Môžeme ich nosiť do školy, do práce, na prechádzku, na oslavu. Sú šaty tradičné, sviatočné, príležitostné, elegantné, svadobné, tanečné, folklórne, exkluzívne, športové a všelijaké iné.

Ja nosím obvykle svetlé šaty, zatiaľ čo moja kamarátka Marija má najradšej červené. S modrými šatami sa veľmi často parádi moja priateľka Anna a tretia kamarátka Viktória rada nosí pestrofarebné šaty.

Keď sa stretneme spolu na školskom slávnostnom vystúpení zvyčajne bývame takto oblečení.

Petra Nemet, 5. ročník, ZŠ kráľa Tomislava Našice, Chorvátsko

Lenka - krajčírka

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna lienka krajčírka. Volala sa Líza. Mala krásne kabáty, ktoré si sama ušila. Šila pre každého chrobáčka a raz si dokonca ušila kabátik pre vlastný dom. Veľa chrobáčikov jej prácu obdivovalo. Hlavne mravce. Vždy keď išli okolo, nakúkali do okien, čo robí. Aj dnes boli opäť zvedaví a pozerali cez okno dnu. Lienka Líza práve šila kabáty na výber pre pána Cvrčka. Jeden mal gombíky, druhý mal na sebe namaľované husličky a tretí sa trblietal. Mravce boli fascinované toľkou krásou. No museli ísť ďalej pracovať. Večer sedela lienka pri televízore. Zrazu uvidela reklamu na súťaž o najkrajší kabát. Nelenila a ihneď si zbalila kufor. Rozhodla sa, že ráno vyrazí a zúčastní sa súťaže. V noci sa jej snívало, ako predstavuje svoj najkrajší kabát. Bola to nádherná predstava. Všetci jej tleskali. Ráno sa najedla, zobrala kufre a išla na letisko. Po dlhej ceste bola na mieste. Ocitol sa však vo veľkom meste. Vôbec sa nevedela orientovať. Šla uličkami, no nevedela nájsť správny smer. Rozplakala

sa. Všimol si ju čierny fúzač. „Lienka, prečo plačeš?“ opýtal sa jej. Lienka sa na neho pozrela a vyrozprávala, čo sa jej stalo. Fúzač sa na chvíľu zamyslel. Zobral ju za ruku a o chvíľu stáli pred veľkou sálou. Lienka sa potešila a z vďačnosti darovala fúzačovi trblietavý modrý kabátik s čiernymi fliáčikmi a oranžovým golierom. Fúzač sa zaradoval a poďakoval. Lienka vstúpila do sály. Videla tam mnoho krajčírov a tak sa zľakla, či sú jej kabáty dosť pekné. Najkrajší kabátik predsa darovala fúzačovi. No napriek tomu bola Lienka po súťaži naradostená, že získala druhé miesto. Pricestovala domov a pripravila veľkú oslavu, na ktorú pozvala všetky chrobáčky. A fúzač? Ten si už kabátik nikdy nedal dole! Môžete ho niekedy stretnúť na prechádzke. A keďže je len jeden s takým krásnym kabátikom, stal sa chráneným.

Adele Šipulová, 3. ročník, Slovenská škola Luzern, Švajčiarsko

Celestína a jej nové šaty

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna cibulka menom Celestína. Celestína rada cestovala a spoznávala nové veci. Jedného dňa sa vybrala do sveta a videla tam krásne šaty. Celestína povedala: „Takéto krásne šaty by som tiež chcela mať.“

Keď sa vrátila domov, tak sa každého pýtala, či by jej vedeli pomôcť a také šaty ušiť.

Ale nikto jej nevedel pomôcť. Celestína bola zo dňa na deň smutnejšia a smutnejšia.

Keď zrazu k nej prišla brokolica Betka a spýtala sa jej: „Prečo si taká smutná?“

Celestína sa rozplakala a porozprávala Betke celý príbeh. Betka sa na chvíľu zamyslela a potom povedala: „Už to mám.“ A zobrala Celestínu k sebe domov.

Postavila ju pred zrkadlo a povedala jej: „Pozri sa Celestína, veď ty máš jedny šaty krajšie ako druhé.“

Celestína sa na seba pozerala a po chvíľke prestala byť smutná. Betka, veď ty máš pravdu, veď ja už žiadne ďalšie šaty nepotrebujem. Obidve sa začali smiať a zostali najlepšimi kamarátkami už navždy.

Laura Hikkerová, 2. ročník, Slovenská škola a škôlka Luzern, Švajčiarsko

Vtáčik- bodáčik

Bol raz jeden vtáčik a mal modrý klobúk. Prišiel domov a zistil, že všetky jeho šaty sú preč. Potom išiel spinkať a keď sa vyspal, išiel si kúpiť nové šaty. Kúpil si rukavice, čiapku, nohavice, šál, tričko, ponožky, sukňu a pulóver. Keď prišiel domov, išiel znova spinkať.

Daniela Vajda, 2. ročník, Slovenská škola Cham, Švajčiarsko

Moje vysnívané šaty...

Oblečenie na človeku poukazuje jeho charakter a jeho povahu, či je viac športový, alebo elegantný typ. Ale medzi tým jesto aj športová elegancia. Predsa každý sleduje takú módu, ktorá sa mu najviac páči a v ktorom odeve sa cíti pohodlne.

Môj štýl, myslím si, že je viac športový, ale som rada, keď mám takú príležitosť, že si oblečiem niečo elegantné, takže sa obliekam športovo elegantne. Zbožňujem nákupy. Skúšať to všetko oblečenie, či mi sedí a či sa cítim v ňom pohodlne. V obchode plného šiat by som mohla stráviť čas od rána do večera, nebolo by mi nudno, ani keby som zostala celý týždeň, proste tam sa cítim ako doma. Ale už časom prišla aj tá chvíľa, že si musím vybrať šaty pre maturitný večierok. Dlhý čas hľadám tie krásne šaty, ktoré by mi sadli. Vždy keď pozerám film *Popolušku*, divím sa jej krásnym, dlhým, modrým šatám, ktoré sa trblietajú, keď vchádza dolu schodmi v tom krásnom zámku. Tie šaty by som si vyskúšala, ale v tomto období sa také šaty nenosia. No mala som nádej, že nájdem dáke približné, ktoré sa mi budú páčiť. Lahla som si do postele, lebo som bola unavená, ale som nemohla zaspať od vzrušenia, lebo sa zajtra chystáme do nákupu a mysl'ou mi prebiehali myšlienky o krásnych šatách, ktoré mám na sebe. A už v tej chvíli som sa ponorila do hlbokého spánku. Snívalo sa mi ako som prechádzala pri jednom obchode a práve to, čo bolo vo výklade, mi upútalo pozornosť. Rozmýšľala som, rozmýšľala, že vybuchnem od radosti, práve som zazrela šaty mojich snov. Samozrejme vošla som dnu a poprosila som zákazníčku, či by mi vybrala, lebo som si ich chcela vyskúšať. Obliekla som si šaty a práve mi sadli na mieru, boli presne také, ako som chcela, dlhé, široké, modré šaty. Vedela som si aj predstaviť ako mi trblietajú šaty od ich krásy, presne ako aj Popoluškine. A v tej chvíli počula som hlas, ktorý mi volá: „Viky, Vikyyy, Viktorka, vstávaj, musíme ísť do obchodu, nech pozrieme pre teba, aké majú šaty...“. Vtedy som si uvedomila, že to bol sen a trochu som sa cítila aj sklamaná, lebo som si myslela, že je to skutočnosť. Prišli sme pred obchod a hneď mi do očí padli jedny šaty, ktoré boli dosť podobné, aké hľadám, predsa neboli dlhé, ale mali takú farbu a *trblietky*, aké chcem. Vyskúšala som ich a mala som taký rovnaký pocit, ako keď sa mi aj snívalo, ten pocit, že sa ti to páči a cítiš, že sú to tie šaty, ktoré si vždy

chcel. Naprek tomu, že až nie sú celkom rovnaké, to nevadí, lebo tieto šaty môžu predstavovať novú verziu Poplušky v súčasnom období.

Prvý dojem odevu, ktorý sa nám páči, je, že vás priláka farbou, vzorkou, či modelom. Všetci ľudia nie sú rovnakí, každý má svoj vkus a preto si každý kúsok každučkej látky priláka tú svoju vyvolenú osobu, ktorá to s radosťou bude nosiť.

Viktória Rojková 8. ročník, ZŠ Jána Čajaka, Báčsky Petrovec, Srbsko

Šaty v pohybe...

Dnes je sobota a vonku fúka vietor a prší dážď.

Nemohla som ísť von, tak som si vzala mobil a sadla som si do kresla. Zapla som si internet a prezerala som, čo jesto zaujímavé. Na jednej webovej stránke reklamovali šaty. Tak som si ich prezerala. Bolo ich tam mnoho, ale všetky boli čiernej, alebo bielej farby. Odrazu mi vyskočili jedny šaty, tmavo – červenej farby s bielym kvetom vpredu. Hneď sa mi zapáčila. Utekala som rýchlo do kuchyne a vzrušene som ju ukázala mojej mame. Aj mame sa páčila. Dovolila mi, nech si ju objednám, že mi o dva dni aj doručia. Hneď som im poslala veľkosť šiat aj adresu, kde mi majú poslať. Nedeľa je nepracovný deň, tak som musela čakať do utorku. V utorok som sa ozlomkrky ponáhľala domov zo školy. Keď som vošla do domu, na stolíku ma čakal balík. Rezko som ho rozbalila. S radosťou som vybrala šaty. Moja radosť bola krátka, lebo biely kvet na šatách bol roztrhaný... Mama počula môj bolestivý nárek a ihneď dobehla ku mne: „No dcéra moja, teraz sme niečo objednali *cez internet* a už nikdy viac to nezopakujeme. Teraz už neplač! Poprosím susedu, ona je krajčírka, možno sa jej podarí šaty prepraviť.“ A tak som čakala až do piatku. V piatok suseda prišla a priniesla mi šaty. So strachom som ju vzala do rúk. Keď som ju rozšírila, rozplakala som sa od šťastia. Bola tam tá istá biela ruža, ale tentoraz bola ručne vyšitá. Hneď som si ju obliekla a utekala som sa v nej pochváliť kamarátke.

Rozhodla som sa, že si viacej neobjednám šaty z internetu, radšej pôjdem ku krajčírke, nech mi ich ušije tak, ako sa dohodneme a ona mi najlepšie poradí.

Alexandra Bažíková 5. ročník, , ZŠ Jána Čajaka, Báčsky Petrovec, Srbsko

Najkrajší kroj

Keby šaty vedeli rozprávať, určite by hovorili o mojej prastarkej. Je krajčírka, ktorá vie z obyčajných látok ušiť, čokoľvek si len zamyslím. Šije tie najkrajšie kroje odvtedy ako začala tancovať a spievať moja sesternica, no potom aj ja.

Vždy mi hovorievala, že krajčírstvo bola jej prvá záľuba. Kedysi šila kroj pre seba a pre svoju dcéru, teda moju starkú. A hoci sa jej už nechce a nevládze šiť ako skôr, stále je v tom veľmi výnimočná a skúsená. Jej izba, kde pracuje, vonia po levanduli, ktorá jej zlepšuje sústredenosť pri práci. Na poličkách sú naskladané látky od modrej až po čiernu farbu. Na stole sú rozhádzané nite, ihly, gombíky, vyzerá to ako jeden veľký neporiadok, no prastarká sa v tom vyzná lepšie ako ja v upratanej izbe. A najkrajšie je to, že tam stoja všetky šaty, ktoré doteraz ušila. Je ich veľa a stále len pribúdajú nové. Každé sú iné, každé niečím výnimočným vynikajú. Moja prastarká šije s láskou, aj keď ona hovorí, že pre ňu je to len hobby, ale ja to nevnímam tak. Všetky detaily, ktoré prišila ručne, napr. kvietky, čipky, ornamenty... je to niečo, čo sa nedá kúpiť. Každé šaty sú iné a majú iný vzor. Niektoré sú jemné a farebné na tanec a niektoré sú elegantnejšie na spev. Presnejšie, *kartúnke* sú na tanec a *kašmerínke* na spev. Tiež sa líšia aj svojím materiálom, môžu byť z plyšu, hodvábu, bavlny, ľanu. Ešte nikdy som nepozerala ako šije šaty, lebo nemá rada, keď je niekto pri nej a *otravuje* ju, keď pracuje. No ale však mi veľakrát rozprávala, ako to robí no a to teraz prezradím aj vám. Najprv si vyberie látku, ktorá musí byť príjemná na nosenie. Farbu aj vzory si volí podľa toho, čo sa jej páči. Potom mi zoberie rozmery hrudníka, pásu, bokov, dĺžku rukávov a sukne. Keď má všetko pripravené, vystrihne jednotlivé časti. Potom základné časti šije na stroji a výšivky a ozdoby prišiva ručne. Po ušití skúša na mne kroj a ak je potrebné ešte niečo upraviť, upraví. Je to veľmi náročné, ale moja prastarká to robí s láskou. Pri šití musí byť trpezlivá, pozorná a sústredená. Prastarká nikdy veľa nerozpráva, ale keď uvidím hotový výsledok, šaty rozprávajú samy. Keď v nich vystupujem alebo spievam, nosím kúsok z nej a každý kroj nosím s radosťou. Veľmi si uctievam jej prácu, lebo viem, že vložila veľa času a úsilia, aby tie šaty boli pekné. No ale nie je to len o šití, ale aj o príprave, keď ma do nich oblieka. Najprv ich musí ručne oprat', musia sa osušiť, *krochmeliť*, žehliť a len potom sa môžu obliekať. Proces obliekania je tiež trochu náročný. Najprv sa oblieka jedna a potom aj druhá podsukňa, potom sa napráva, aby nikde nič *netrčalo*, potom ide *oplecko* a nakoniec *vrchná sukňa*. Takže, nie je len šitie náročné, ale aj obliekanie. No, ale prastarká a starká sa to už dávno naučili a teraz sa učí moja mama ma obliekať, lebo ony už nevládzu a musím povedať, že sa to mojej mame dobre darí a už si aj ona

zvykla. Keď niekto vidí kroj, určite si nepomyslí, že je to také ťažké, no ale je, a preto každý kroj nosím s hrdosťou.

Niektoré veci vyzerajú obyčajné a jednoduché, no však skrývajú v sebe jeden krásny príbeh. Hrdá som a obdivujem svoju prastarkú, že dokáže z ničoho urobiť niečo krásne, čo s radosťou si budem vždy obliekať. A veci, ktoré vznikajú s láskou, zostávajú v srdci navždy.

Marína Tordajiová 8. ročník, ZŠ Jána Čajaka, Báčsky Petrovec, Srbsko

Šaty v zime

Môj dedo nosí dlhý kabát v zime.

Vraví, že je mu teplo ako v perine.

Šál a rukavice nepotrebuje, časopis mu pod pazuchou vykukuje.

Čižmy nosí len keď prituhuje, babka sa kvôli tomu večne rozčuluje.

Ádám Attila, 3 ročník, Maďarsko-slovenská dvojazyčná národnostná základná škola v Sátoraljaújhely, Maďarsko

Tancovačka

Ó šaty... Šaty, šatíčky, ušite mi babičky.

Tancovačka sa už chystá, budem krásna, som si istá.

Volániky, čipku a strapce chcem, nech sa celá ligocem.

Farbu ľúbim ružovú, čakajte krásnu princeznú!

Dzupin Jázmin, 3 ročník, Maďarsko-slovenská dvojazyčná národnostná základná škola v Sátoraljaújhely, Maďarsko

Tajný zlodej ponožiek

Jedného rána som si chcela obuť svoje obľúbené ponožky, ale nenašla som ich. Spýtala som sa mamy:

– Mami, nevidela si moje obľúbené ponožky?

– Vyprala som ich a vyvesila som ich vonku na sušiak, aby sa usušili – odpovedala mama.

– Ale tam nie sú. Kde môžu byť? – premýšľala som.

Začala som pátrať a zistila som, že zmizli nielen moje ponožky, ale aj mamine.

Myslím, že ich niekto ukradol. Kto by to len mohol byť? Ak ich mama vyprala a vyvesila na dvor, možno sú stále tam. Ponáhľala som sa von na dvor! Dôkladne som sa pozerala, ale nikde som nič nenašla.

Medzitým mama priniesla ďalšie prádlo na usušenie. Pomáhala som jej ho vešať a potom som si sadla na hojdačku a začala som sa hojdať. A čo nevidím? Náš pes Bobík sa priplížil k šnúram a hop – uchmatol jednu ponožku. Ho-ho-ho-ho! Našli sme zlodeja! Teraz som už vedela, kde hľadať ostatné chýbajúce ponožky. Smer k psej bude! A tam bolo všetko: chýbajúce ponožky, tričko, krátke nohavice, tielko. Náš psík nerozumel, prečo sa na neho hnevám. Smutne tlačil svoj noštek na moju ruku. Z očí som mu vyčítala: Strážil som vaše veci, ničomu som neuškodil!

Tak som z mojich starých ponožiek vyrobila pre Bobíka hračku, a odteraz už môžeme byť všetci spokojní. My máme svoje oblečenie a Bobík cíti vôňu gazdinky na ponožkovej hračke. Tú si šťastne stráži vo svojom domčeku.

Hédi Demcsák, 4.ročník, Slovenská základná škola materská škola a kolégium, Sarvaš, Maďarsko

Deravá ponožka

Bolo raz jeden domček. V domčeku bola detská izba, v tej izbe bola skriňa a v skrini bola zásuvka. V zásuvke bola ponožka. Okrem nej tam boli aj iné veci: strúhadlo na ceruzky, pružina, guma, zošit a veľa farebných ceruziek.

Všetci žili spokojne v tej zásuvke už niekoľko rokov spolu s ponožkou. Jedného dňa sa v ponožke objavila diera, ktorá sa každým dňom zväčšovala. Keď sa diera stala veľmi veľkou, malá ponožka začala plakať. Obyvatelia zásuvky sa ponáhľali, aby ju utešili. Ale ponožka len plakala a plakala.

Takmer som zabudla spomenúť, že táto zásuvka bola v izbe malého dievčatka menom Emma. Keď Emma prišla zo školy domov, začala si robiť domáce úlohy. Keď siahla do zásuvky po farebné ceruzky, našla ponožku s dierou a rozhodla sa ju zašit.

Keď bola Emma s prácou hotová, nielen ona, ale aj ponožka bola veľmi šťastná a už nikdy viac neplakala.

Izabella Kovács, 3. ročník, Slovenská základná škola, materská škola a kolégium, Sarvaš, Maďarsko

Spoločné šaty...

Sara: Pre mňa sú šaty dôležité a páči sa mi, keď mi hovoria, že sa pekne obliekam. Niektorí ľudia slepo sledujú módné trendy, ale mne to nie je veľmi dôležité. Niekedy sa obliekam podľa módy a niekedy nie. Keď som šťastná, oblečiem si pestrofarebné oblečenie a keď som smutná, oblečiem si tmavošedé, čierne šaty, alebo len také, ktoré mi prvé prídu pod ruku. Keď smútime za niekým obliekame sa do čiernych šiat, pretože je čierna taká smutná farba. Ale, na druhej strane, niekomu je čierna farba najobľúbenejšia a preto si práve čiernu oblečie keď je šťastný...

Slovenské príslovie „Šaty robia človeka“ znamená, že aj oblečenie môže hovoriť o tom, akí sme. Chorvátske príslovie o šatách je celkom opačné a znie „Šaty nerobia človeka“ (*Odiijelo ne čini čovjeka*). Znamená to, že ak je človek zlý v srdci, nepomôžu mu ani tie najkrajšie šaty. Aj keď sú tieto príslovia v slovenskom a chorvátskom jazyku celkom opačné, keď si ich lepšie vysvetlíme, vidíme, že nie sú opačné, iba hovoria o inom.

Noa: Myslím si, že nie je dôležité ako sa kto oblieka. Nemali by sme sa vysmievat' z tých, ktorí nenosia značkové tričká a tepláky. Mne je dôležité len aby som si mal čo obliecť. Ale, napríklad, keď sa niekto žení, pre tú príležitosť je potrebné slávnostnejšie sa obliecť. Vtedy si oblečiem novšiu košeľu a rifle. Slovenskému prísloviu – *Šaty robia človeka*, vôbec nerozumiem, myslím si, že oblečenie vôbec nehovorí o tom, aký je človek, ktorý tie šaty nosí.

Etian: Čo si myslím o móde? Nemám rád takú módu, keď sa nosia len značkové veci. Vždy si radšej vyberiem neznačkový odev, pretože viem, že si niekto nemôže ani len také kúpiť a že namiesto jedného značkového trička si môžem kúpiť štyri rovnako pekné neznačkové tričká. Myslím si, že pre mnohých ľudí značky veľa znamenajú, pre iných nie. Osobne v tom nevidím žiadny zmysel. Pravdaže, je dôležité slušne sa obliekať. Nemôžeme do školy prísť nevhodne oblečení. Taktiež, nepatrilo by sa keby mladoženích na sobáš prišiel v mikine a teniskách. Moja je mienka, že vôbec nie je dôležité nosiť značkové šaty. Len musíme dbať, aby sme sa priliehavo a slušne obliekali.

Josip: Šaty môžu byť dôležité, ale ani nemusia byť. Napríklad, dôležité sú keď sa obliekame na sobáš. A to, čo si oblečie vojak, môže byť otázkou života alebo smrti. Ak si oblečie nejaký výrazný odev, v ktorom ho ľahko zočí nepriateľ, to by mohlo skončiť veľmi zle. Preto si vojaci obliekajú maskovacie uniformy, tzv. kamufláže, aby lepšie splynuli s okolím a aby ich nepriateľ nevidel.

Šaty, keď ide o ľudové kroje, prezrádzajú z akého kraja či krajiny je osoba, ktorá ten kroj nosí.

Myslím si, že nie je dôležité sledovať módné trendy, pretože sa stále vyrábajú nové a nové šaty a už máme celú planétu zaplnenú odevom.

Spoločná práca žiakov, Sara Lamošová, Noa Bugarski, Etian Knapček a Josip Perković, 8. ročník, ZŠ Julija Benešića Ilok, Chorvátsko

Slávnostné šaty

Jedného dňa si Katka obliekla svoj krásny pestrofarebný slovenský kroj. Maminka sa ju opýtala:

- Katka, kam ideš taká pekná?

A Katka povedala:

- Idem na ihrisko, budem sa tam hrať s kamarátmi.

Prišla stará mamička a prekvapene hovorí:

- Ó, Katka, ako si sa krásne vyobliekala! Kam ideš taká vyparádená?

A Katka jej odpovedala:

- Ale, idem len na ihrisko, tam je vždy super zábava.

Starej mamičke sa to nepáčiilo a preto sa ju opýtala:

- Katka, ale v čom budeš tancovať?!

A ona len nechápavo povedala:

- Veď budem tancovať v kroji...

Stará mama naliehala:

- Ale, Katka, radšej si obleč niečo športové!

- Nie! – trvalo dievča na svojom. – Ja chcem byť pekná! Idem teraz a takto oblečená na ihrisko!

Povedala nahnevane a zabuchla dvermi. Aj keď aj maminka aj stará mama stále upomínali, že to nie je dobrý nápad, Katka aj tak odišla v kroji.

Na ihrisku nebola dlho. O chvíľu sa potkla, padla a dráps! rozdrapila si svoj krásny kroj.

Celá uplakaná už od dverí volala:

- Maminka, spadla som a roztrhala som si svoj krásny kroj! Veľmi ma mrzí, že som vás nepočúvala...

Odvtedy bola Katka múdrejšia a už nikdy to neurobila.

Vanja Čuhová, 4. ročník, ZŠ Julija Benešića, Ilok, Chorvátsko

Vo sviatočnom

Na gombíku sa zablysne svetlo, látka dýcha jemne,
naše sviatočné šaty dnes prichádzajú až k srdcu neomylne.
Vôňa žehlenia sa vznáša ráno tichučkým,
akoby chvíľa šepkala: nech je krásne, nech žiari okamihom mäkučkým.

V tmavom saku je jas, v bielej košeli čistota,
na volánoch sukní tancuje očakávanie, čo v nás narastá.
Klopkanie topánok dáva zemi nový rytmus,
a duša pomaly pripevňuje svetlo na tvár sviatku.

Všetko, čo si dnes obliekame, znamená viac:
jeho farba je mier, jeho strih je poriadok,
a látka dnes stráži všetko, čo cítime,
keď vedľa seba potichu očarene stojíme.

Vo sviatočných šatách je svet trochu iný, krajší,
krásne slová v nás rastú, sú niečím vzácnejší.
A na konci dňa, keď šaty uložíme späť,
sviatok zostane v srdci – a tam bude ďalej kvitnúť, rásť a znieť.

Noel Helt, 6. ročník, Základná škola, Jásd, Maďarsko

Zimný kabát

Prišla zima, fúka studený vietor,
snehové vločky padajú z neba.
Chudák malý chlapec sa trasie na začiatku ulice,
nemá teplý kabát, je to veľmi očividné.

Kráča po studenej ulici, pozrie sa do výkladu,
vidí pekný zimný kabát, ktorý hreje bábku.
Hej, ale pekný kabát, takže je na nič,
pretože tej bábke by tu vonku ani nebola zima.

Na taký pekný zimný kabát by nikdy nemal dosť,
tak smutne kráčaľ ďalej so sklonenou hlavou.
Ale keď to majiteľ obchodu videl,

na neho nahlas prehovoril a zastavil ho.

Voviedol premrznuté dieťa do obchodu,
a prevliekol chlapcovi zimný kabát z bábky na plecيا.
Bol ticho, šokovaný,
načo milý predavač len povedal:

Tento kabát ťa zahreje a buď s ním šťastný,
ak budeš mať niekedy príležitosť,

urob aspoň jeden dobrý skutok pre niekoho iného!
Nemysli len na seba....

Szófيا Bakonyvári, 5. ročník, Základná škola Jásd, Maďarsko

Najkrajšie šaty

Kedysi dávno žil starý kráľ a mal veľmi krásnu dcéru menom Jolanka. Keď Jolanka vyrástla, kráľ sa zaviazal, že svoju dcéru dá za manželku len tomu, kto prinesie najkrajšie ušité šaty na svete.

Na kráľovskom dvore nastal veľký zhon, mladí princovia prichádzali jeden za druhým s najkrajšími šatami. Boli vyrobené zo striebra, zlata, diamantov, všetky z drahých kameňov. Ale Jolanke sa žiadne z nich nepáčili. Chcela niečo jednoduché... Čas plynul a starý kráľ začal zúfať.

„Jolánka, moje drahé dieťa, prečo sa ti nepáčia tieto šaty? Všetky sú krásne a trblietajú sa všetkými drahými kameňmi!“ - spýtal sa svojej dcéry. „Pretože, otec, pretože chcem jednoduché šaty!“ - odpovedalo dievča. Starý kráľ zúfal ešte viac.

Myslel si, že jednoduché oblečenie nie je hodné kráľovskej dcéry, ale neodpovedal.

O tri dni neskôr vošiel do hradu mladý pastier s jednoduchými ľanovými šatami na ruke, zdobenými slovenskými ľudovými motívami.

„Tieto šaty sú krásne!“ – nadchla sa Jolánka. Kráľ nebol veľmi nadšený, že sa jeho dcére páčili šaty jednoduchého pastiera, ale čo už, aj jemu sa zapáčili tie šaty.

Pastier sa teda oženil s princeznou a dostal polovicu kráľovstva. Od vtedy Jolánkine šaty na kráľovskom dvore šili a zdobili už len slovenskí krajčírí.

Tímea Horváthová, 5.ročník, Základná škola Čív, Maďarsko

Kabátik

Ďaleko v lese bola malá zajačia nora. Žila tam mama – zajačica, otec – zajac a ich dvanásť malých zajačikov. Najmladší zajac sa volal Ďuro. Zajačia rodinka nebola veľmi bohatá, takže staršie deti vždy dostali viac ako tie mladšie. Ďuro to považoval za veľmi nespravodlivé.

Jedného dňa prišiel Ďuro domov zo zajačej školy a... hľa, na vešiaku visel krásny červený kabát.

– Kto je u nás? Koho je ten krásny kabát? Tiež by som taký chcel! – pomyslel si Ďuro.

– Strýko! – potešil sa návšteve, keď v izbe pri stole zbadal otcovho brata.

Strýko bol jeho vzor, študoval stavebné inžinierstvo na univerzite. Ďuro sníval o tom, že sa stane profesorom na Kráľickej univerzite a bude nosiť červený kabát, ale keď o tom povedal svojim rodičom, len sa mu vysmiali. To malého zajačika veľmi nahnevalo a rozhodol sa, že si kabátik zoženie sám. Nevedel však, kde si ho dať ušiť, tak šiel za Múdrú Sovou. Sova mu povedala:

– Najprv choď za Krtkom, ten ti zoberie miery. Potom navštív Ježka, ten ti dá materiál. Líška tiež predáva materiály, ale odporúčam Ježka, lebo Líška môže byť niekedy trochu prefíkaná. Potom choď za Pavúkom, ktorý ti ho pekne ušije. Myslel si si, že to je všetko, však? Bohužiaľ nie, musíš ísť za Ďatľom, ktorý ho očistí od nečistôt. Potom choď za Jeleňom, ktorý ti ho pekne vyžehlí. Ale vieš, Zajko Ďurko, bude to stáť veľa peňazí, takže najprv by som šla za Babičkou Veveričkou, ktorá ti môže požičať pár šišiek a ty jej to môžeš splácať na splátky.

– Fíha, pani Sova, to vyzerá na veľa práce. Hneď sa do toho pustím.

Hoci Ďuro vyzeral odhodlane, vôbec nebol spokojný. Čo znamená „na splátky“? Babička Veverička mi to neskôr vysvetlí. O chvíľu už Zajko Ďuro klope na dvere u Veveričky.

– Dobrý deň, Babička Veverička! Chcel by som si požičať nejaké šišky a splatím vám to na splátky.

– Hej, tento malý zajačik je taký bystrý, – pousmiala sa. – Načo potrebuješ všetky tie šišky?

– Chcem kabát, – smelo odvetil Ďuro.

– Hahaha, kabát pre teba???? Tu máš šišku, vrátiš mi pôžičku, splatiť kabátom! Hahaha.

Chudák Ďuro sa zamračil a išiel za Krtkom.

– Prečo nemôžem mať kabát? – rozmýšľal.

– Ahoj, Krtko! Mohol by si mi zobrať miery? Chcel by som kabát!

– Hahaha. Nikdy som nepočul taký nezmysel! Kabát pre zajaca??? Pod' sem, zmeriam t'a! Keď bude hotový, nezabudni sa vrátiť!

Zajačik bol nahnevaný, keď prišiel k Ježkovi. Hovoril Ježkovi takmer so slzami v očiach:

– Drahý Ježko! Prosím, daj mi nejakú červenú látku, chcem kabát!

– Dobre. Rád by som t'a videl v kabáte! Hahahaha.

Zajačik sa nenechal znechutiť, ani ho nezarmútilo, že sa mu všetci smiali, ale s novou energiou sa vybral za Pavúkom.

– Veď počkajte! Ukážem vám, aký som pekný!

Pavúk, Ďateľ a Jeleň rýchlo dokončili svoju prácu, hoci sa všetci na Ďurovi smiali. Keď Ďuro dostal hotový kabát do rúk, rýchlo utiekol do kríkov. Tam ho rozbalil a hľa, pred jeho očami sa objavil krásny červený kabátik.

– Presne taký, ako som si ho predstavoval, – pomyslel si.

Rýchlo si ho obliekol a sedel mu ako uliaty. Vybral z vrečka malé zrkadielko, ktoré tajne vzal otcovi, a obdivoval sa v ňom. Bol spokojný. Naozaj spokojný! Bol taký šťastný, že sa vydal na cestu späť. Pyšne si vykračoval po lese. Všetci obdivne híkali:

– Fíha, aký je ten náš malý Ďuro elegantný!

Všetci, ktorí sa mu smiali, sa mu úprimne ospravedlnili a dohodli sa, že mu ušijú nohavice na znak ospravedlnenia. Ďuro bol veľmi pyšný. Keď boli nohavice hotové, zapísal sa na Králičiu univerzitu a dodnes tam možno vyučuje, ak ešte žije.

Maja Dorka Csipai, 8. ročník, Slovenská základná škola, materská škola a kolégium v Sarvaši, Maďarsko

Obliekam sa ako mama

Obliekam sa veľmi rada,
ako moja milá mama.

Šaty, sukne nosím rada,
v nich som pekná, vždy som dáma.

Do vlasov si stužku dám,
aj topánky si vyskúšam.

Dnes sa pekne usmievam,
aj vám v škole zamávam.

Alexa Kaprinay, 2. ročník, Materská škola, všeobecná škola, gymnázium a kolégium s vyučovacím jazykom slovenským, Budapešť, Maďarsko

Roztrhané nohavice

Pri futbale som gól dal,
nohavice som si roztrhal.

Ach jaj ľudia moji,
čo len so mnou bude?
Čo teraz poviem mame?

Nájdem rýchlo ihlu, niť
a idem nohavice zachrániť.

Zašijem tú veľkú dieru,
môžem strieľať góly znovu!

Tričko čisté, ponožky tiež,
oblečiem sa rýchlo hneď!

Roland Tóth, Simon Tárnok, 2. ročník, Materská škola, všeobecná škola, gymnázium a kolégium s vyučovacím jazykom slovenským, Budapešť, Maďarsko

Hádanky:

Ak chceš šantiť a plávať vo vode,
čo si oblečieš, aby si bol v pohode?
(plavky)

Čo nosia futbalisti na zápas?
Trenky,a kopačky hneď a zas!
(dres)

Ak spojíme dve slová noha a vice,
čo nám vznikne?
No predsa slovo...
(nohavice)

Na krk si ho v zime dám,
hneď teplúčko okolo mám.
Zimy sa už nebojím,
hádaj, čo nosím?
(šál)

Spoločná práca: Alexa Kaprinay, Roland Tóth, Benedek Klaics, 2. ročník, Materská škola, všeobecná škola, gymnázium a kolégium s vyučovacím jazykom slovenským, Budapešť, Maďarsko

Pani Jeseň

Deti boli v Mojmirovciach v škole v prírode. V parku bolo veľa popadaného lístia a deti si vymysleli, že si z neho spolu urobia veľký sveter a sukňu. Nahrnuli listy na kopu a uložili ich do tvaru svetra a pod ním urobili sukňu, tiež z lístia. Jesenné listy sú farebné, tak aj sveter a sukňa hrali rôznymi farbami. „Deti, nástup, ideme dnu!“ volala pani učiteľka, keď sa už stmievalo. Deti vošli do

ubytovne a park stíchol.

Večer, keď už park zahalila tma, išla sa tam poprechádzať pani Jeseň.

Pozera, pozerá a čo vidí?

„Toto lístie je poukladané do tvaru pulóvra a toto vyzerá ako sukňa,” myslí si. Pani Jeseň je žena a v momente začne premýšľať, komu by tento sveter a sukňu mohla podarovať. Z jedného kúta nafúkala veľkú kopu lístia, z druhého kúta nafúkala hlinu, trochu to pokropila vodou z fontány a z tejto masy vymodelovala krásnu dievčinu. Dievčine obliekla sveter a sukňu z jesenného lístia. Potom si pani Jeseň sadla na lavičku v parku a obdivovala svoje dielo.

Ráno, keď deti prechádzali parkom na raňajky, tak sa veľmi divili, odkiaľ sa v parku vzala taká krásna socha. Socha mala oblečenie z krásneho farebného jesenného lístia, preto ju nazvali Jesienka.

Jesienka tam stála a vítala ich každé ráno, keď prechádzali parkom do jedálne a do školy.

Keď deti po skončení pobytu odcestovali domov, do Budapešti, jesenný dážď ju rozmočil a jesenný vietor rozfúkal jej pestré šaty.

Pani Jeseň však nebola smutná, lebo vedela, že deti sa opäť do školy v prírode vrátia a zase postavia spoločne novú sochu.

Fehér Fruzsina, 4.ročník, Materská škola, všeobecná škola, gymnázium a kolégium s vyučovacím jazykom slovenským, Budapešť, Maďarsko

Dobré šaty

Červená je farba ruží,
na šatách mi dobre slúži.
Na stužke je fialová,
a na mašli ružová.

Ihla, niť a v ruke koláče,
krajčír do práce hned' skáče.
Pracuje dlho, noc čo noc,
na hodinách odbíja polnoc.

Šaty krásne musia byť,
preto pekne musí šiť.
Vo výklade pekne zdobené,
no nie príliš preplácané.

Dokážu sa dobre predávať,
aby krajčír mohol zarábať.
Ty tiež s nimi krásna si,
tak párty v nich už si!

Zoe Kišš, 5. ročník, Európska škola Luxemburg II, Luxembursko

Hádanky

1.
Čipkované šaty a prstienok zlatý
Každé dievča odmalička
Má ten veľký sen
Túži byť tá princeznička
Na jej veľký deň!

2.
Vietor, dážď a sneženie
Všetku zimu zaženiem
V mojej teplej pevnosti
Zohreješ sa od kosti.

3.

Dáš si ma na nožičky
Zohrejem ti prstíčky
A šup do čižmičky!

4.

Slušným mužom vyzeráš
Gombíkmi ma zatváraš
Ešte oblek, kravata
Vyberieš sa do sveta.

5.

Keď ti mrznú uši
Daj si ma
A potešíš sa v duši.

6.

Prinesiem ti dobré sníčky
Zavri očka pomaličky
Látka veľmi príjemná
Na spinkanie perfektná.

Pomôcky: Ponožky / košeľa / pyžamo / svadobné šaty / čiapka / kabát

Olivia Konicka, 5. ročník, Európska škola Luxemburg II, Luxembursko

Sestra parádnica

Moja sestra parádnica,
maľuje si rada líca,
ešte radšej nakupuje,
nové šaty vyžaduje.

Mama z toho riadne zúri,
veď to stojí aj tri nuly,
bez nových šiat ani krok,
parádi sa celý rok.

Otec je tiež nahnevaný,

zúfalý a vyčerpaný,
nepomáha ani krik,
sestra chce byť stále šik.

Brata to však netrápi,
má on svoje útrapy,
Mladšiu sestru ignoruje,
pozornosť jej nevenuje,
(lebo s frajerkou četuje☺)

Trpí celá rodina,
nie však hlavný hrdina.
Sestra je vždy nad vecou,
šaty sú jej veľmocou.

Júlia Jendrisková , 5. ročník, Európska škola Luxemburg II, Luxembursko

Popoluškine šaty

Princezná Popoluška

Tvoje modré šaty sú krásne
Aj ja by som chcela mať holúbka
Ktorý mi každé ráno spieva piesne
Tie šaty by som si obliekla na Vianočný bál
Povedal by, že sú krásne, aj kráľ

Neviem ako vy

(Vy, milí ľudkovia)

Ale také sú moje sny

Moje básne vám o nich hovoria

Každý sníva o šatách

Či ste malý a či veľký

Črievičky sa vám lesknú na nohách

Na šatách hodváb pekný

Je veľa typov šiat

Čierne, biele, či farebné

Niektoré sa nosia len mesiac

Iné sú naveky letné

Musíme sa rozlúčiť

Ďakujem za stretnutie krátke

Dúfam, že sa vám báseň páči

Prajem vám pekné sviatky a sny sladké

Marína Šatková, 4. ročník, Európska škola Luxemburg II, Luxembursko

Veselé šaty

V jednom veľkom meste bývalo dievčatko, ktoré sa volalo Lili. Mala desať rokov a veľmi rada tancovala. V jej skrini viselo veľa šiat, ale boli tam tiež jedny šaty, ktoré nikdy nenosila. Boli staré, ale mali zvláštny ligot, akoby v sebe skrývali nejaké tajomstvo.

V jedno slnečné ráno, keď ich Lili chytila do rúk, šaty jemne zašepkali: „Obleč si nás!“

Lili sa usmiala, mysliac si, že to bola len jej veselá fantázia. Keď si šaty obliekla, látka sa rozžiarila. Lili sa ocitla uprostred izby, kde všetko tancovalo. Knihy cupkali v knižnici po poličkách, mačka robila kotrmelce a dokonca aj vankúš skákal ako lopta. Lili pochopila, že šaty vedia čarovať radosť.

Vybehla von a keď prešla ulicou, šaty pustili nové kúzlo. Na smutných ľuďoch padal jemný ligot, ktorý ich rozosmial, dokonca aj mrzutý pán sused Horvát povedal: „Dnešok je nejaký pekný.“

Šaty čarovali iba vtedy, keď mala Lili dobré srdce ako medovníkové srdiečko a myslela na ostatných. A tak si ich obliekala iba v dňoch, keď chcela niekomu pomôcť.

Odvtedy sa po meste šírila zvláštna správa: „Ak uvidíš dievča v ligotavých šatách, priprav sa na úsmev.“

A nikto nepochyboval, že tie šaty boli najkrajšie na svete, a to nie preto, že čarovali, ale preto, že dokázali urobiť svet trochu láskavejším.

Natália Balážová, 4. ročník, Európska škola Luxemburg II, Luxembursko

Ponožky

Dostal som ponožky nové,

mäkučké, farebné, dúhové.

Len čo som si ich na nohu dal,

veľký palec čosi zašomral.

Že mu je ťažko, nevie dýchať,

že musí na vzduch.

A začal sa hýbať.

Ponožka sa tomu bráni

a palec z celej sily chráni.

Palec však zatlačil z celej sily,

urobil dieru v poslednej chvíli.

Ponožka smutne sa naň díva,

a palec sa smeje,

že jemu je už príma.

Môj palec je predsa super značka.

Urobiť dieru, je preňho hračka.

***Zádor Tóth, 7. ročník, Maďarsko – slovenská dvojjazyčná národnostná základná škola
a internát v Novom Meste pod Šiatrom, Maďarsko***

Pulóver

Jakub, ktorého všetci volali Kubo, mal tento rok už desať rokov. Bol to chalan, ktorý presne vedel, čo je *cool* a čo je trápne. Jeho starká, teta Helga, však mala o "cool" veciach trochu iné predstavy. Starká bola majsterka v pletení. Všetko, čo uplietla, bolo teplé, mäkučké a... no, dosť farebné. Na Kubovej narodeninovej oslave prišiel rad na jej darček. Kubo zbadal veľkú krabicu a modlil sa, aby tam bola nová videohra. Namiesto toho našiel pekne poskladaný pulóver. Ale nie hocijaký. Bol nádherne zelený ako čerstvý hrášok. Vpredu bola na ňom obrovská ručne pletená biela ovečka s dvoma gombíkmi namiesto očí.

"Ten ťa bude v zime krásne hriať, Kubko! Vplietla som doň tú najjemnejšiu ovčiu vlnu !" žiarila starká. Kubo sa snažil usmievať, ale vnútri cítil len horkosť.

Zelený pulóver s ovečkou? S tým sa pred kamarátmi ukázať nemôže! Ved' v ňom vyzerá ako pastier! Hneď na druhý deň pulóver zroloval a hodil ho do skrine pod staré ponožky.

Povedal si: „Tento pulóver nesmie nikto uvidieť!“

O týždeň neskôr šiel Kubo s dvomi kamarátmi na tajnú výpravu do neďalekého dubového lesa za dedinou. Chceli nájsť opustené bunkre.

"Je to len krátka prechádzka," povedal Kubo a obliekol si svoju tenkú, ale *cool* mikinu s kapucňou. Mama mu síce vravela, že má byť poriadna zima, a nútila ho zobrať si pulóver. No Kubo sa nedal presvedčiť. Aby mal pokoj od maminých rečí, rýchlo ho strčil na spodok ruksaku. V lese bolo najprv veselo. Ale čím hlbšie kráčali, tým viac sa stromy tiahli k oblohe a slnko mizlo. Z ničoho nič sa zrazu spustila hustá hmla ako mlieko a teplota klesla o desať stupňov. Chlapci sa snažili nájsť cestu späť, ale všetky stromy vyzerali rovnako. Uvedomili si, že zablúdili. Kubovi v tenkej mikine začala byť obrovská zima. Silno si šúchal ruky, aby sa aspoň trochu zohrial.

"Čo budeme robiť?" opýtal sa jeden z chlapcov trasľavým hlasom. Kubo si spomenul na ruksak, v ktorom mal strčený zelený pulóver s ovečkou. Musel sa rozhodnúť. Zmrzne od zimy, ale bude vyzeráť *cool*, alebo prehltnie hanbu a oblečie si pletenú katastrofu. S drkotajúcimi zubami vytiahol pulóver. Chlapci sa naňho pozreli a rozosmiali sa: "Kubo, čo to máš za... to je ovečka?" "Drž hubu!" zakričal nahnevane Kubo a natiahol si rýchlo pulóver cez hlavu. V tej chvíli sa stalo niečo úžasné. Akonáhle sa pulóver dotkol jeho kože, zalialo ho horúce teplo. To teplo bolo také silné, že zabudol na zimu aj na hanbu.

"Je to neuveriteľne !" zvolal Kubo prekvapene. A potom sa stal ďalší zázrak. V tej hustej hmle si Kubo všimol, že vlna na ovečke, ktorú uplietla starká, začala jemne svietiť. Nie žiarivo, len tak tlmene, akoby v sebe držala kus slnečného svetla. Kubo sa vďaka tomu slabému

svetielku začal cítiť odvážnejšie. Kývnutím ruky naznačil chlapcom, aby šli za ním. Chlapcom bola taká zima, že na ovečku už zabudli a kráčali tesne za Kubom. Po hodine chôdze sa hmla rozplynula a oni uvideli cestu. Všetci si zhlboka vydýchli. O chvíľu sa stretli aj s Kubovými rodičmi, ktorí ich už nejaký čas hľadali. Keď prišli domov, starká sedela v kuchyni a štrikovala. Kubo si vyzliekol pulóver a prišiel za ňou. Namiesto posmešku, ktorý mal pripravený, vyšla z neho len úprimná veta: "Starká? Tento pulóver... zachránil ma. Bolo mi v ňom teplo, keď mi bola najväčšia zima."

Starká sa na neho pozrela láskavým úsmevom. "Samozrejme, Kubko. Do každého očka som ti vplietla kúsok mojej lásky a štipku slnka. Neexistuje vlna, ktorá by hriala viac ako láska."

Kubo už nikdy svoj pulóver s ovečkou neschoval. Nosil ho naozaj hrdo, lebo vedel, že je to ten najsilnejší a najteplejší pulóver na svete. A kamarátom, ktorým stále vadilo, že je zelený, povedal: "Nevadí. Aj tak má tá ovečka na pulóveri viac energie ako tá vaša nová videohra."

Noel Kocsis, 4. trieda, Maďarsko – slovenská dvojazyčná národnostná základná škola a internát v Novom Meste pod Šiatrom, Maďarsko

Šaty, ktoré spadli do studne

Kedysi dávno žil krajčírsky učeň, ktorého volali Ďurko. Jeho ruky stáli za zlato, s takou ľahkosťou strihal a šil látky. Svoje posledné majstrovské dielo pripravil pre kráľovnú.

Rozprávково krásne, zlatými niťami pretkané a drahokamami ozdobené plesové šaty.

Ďurko sa ponáhlal a plný nádejí sa vydal na cestu, pretože za peniaze za šaty chcel kúpiť lieky pre svoju chorú matku. Prechádzal chladným lesným chodníkom, kde stála stará studňa. Tmavá, hlboká a tajomná.

Keď Ďurko prechádzal okolo studne, potkol sa o koreň veľkého stromu a šaty po hlasnom žblnknutí pohltila voda v studni.

– Och, tie šaty! Jaj, čo som to urobil! – vykrikol Ďurko a bez rozmýšľania skočil za nimi.

Hlboko v studni dorazil do zázračného sveta, pristál na mäkkej, zelenej lúke. Šaty ležali pred ním suché a neporušené. Skôr ako ich však stihol zobrať, zjavila sa vodná víla.

– Vitaj, krajčírsky učeň! Ja som víla tejto studne. Šaty dostaneš späť až potom, čo

splníš moju jednu prosbu.

– Čo si odo mňa žiadaš? – spýtal sa Ďurko vystrašene, ale odhodlane. Víla sa na neho mierne usmiala. Žiaľ, voda z mojich prameňov začína slabnúť. Zlý škriatok zablokoval bránu svetelnej cesty, cez ktorú svetlo napája studňu. Ak uvoľníš vchod do brány, šaty budú opäť tvoje.

Ďurko sa teda vybral na cestu vedúcu k bráne. Keď prišiel k bráne, videl, že ju zatarasuje veľký čierny kameň. Do kameňa bol vytesaný nápis: „Pohnúť mnou dokáže len ten, kto má čisté srdce.“

Ďurko sa zohol, dvoma rukami sa podoprel o kameň a začal ho tlačiť z plných síl.

Kameň sa však ani nepohol.

Vtedy Ďurko zavrel oči a pomyslel na to, prečo sem prišiel. Nie pre bohatstvo a odmenu. Iba pre šaty, ktoré vyrobil s láskou, aby sa jeho matka mohla uzdraviť. Hneď ako sa táto myšlienka zrodila, kameň sa ľahko pohol.

Brána sa uvoľnila a po dlhom čase prúdilo prameňom svetlo. Víla sa znova objavila a včarovala Ďurkovi do ruky žiarivé zlaté šaty.

Krajčírsky učeň sa vrátil na povrch, akoby ubehla len jediná chvíľa. Kráľovná s radosťou prijala šaty. Keď počula, aké dobrodružstvá učeň prežil, z vďačnosti ho urobila palácovým krajčírskym majstrom.

Vďaka Ďurkovi sa jeho matka uzdravila a pramene hlboko v studni odvtedy čisto žblnkocú.

Demeter László, 5. ročník, Slovenská základná škola, materská škola a kolégium, Sarvaš

Hovoriaca šatníková skriňa

Kedysi dávno existovala hovoriaca šatníková skriňa, za dverami ktorej neviselo len oblečenie, ale bolo tam aj zrkadlo, ktoré dokonca vedelo rozprávať. Táto čarovná skriňa každé ráno vybrala jeden kus oblečenia pre svoju majiteľku, Tatianu.

Jedného zimného rána, keď Tatiana myslela na to, že skriňa jej vyberie krásny a teplý kabát, skriňa prehovorila:

-Tatiana, dnes nemôžem nájsť oblečenie, ktoré by sa k tebe hodilo...akoby si nebola úplne sama sebou.

Tatiana bezradne premýšľala, pretože to sa ešte nikdy nestalo.

Napadlo jej, že by mala navštíviť Agátu, čarodejnicu, ktorá žila hlboko v lese. Tatiana sa vybrala na cestu po snehu, ktorý jej siahahal až po kolená.

Keď prišla k domu čarodejnice, slušne zaklopala. Potom čarodejnici vysvetlila, že skriňa jej už nevie poradiť s oblečením.

Čarodejnica si Tatianu premerala diabolským úsmevom a povedala:

-Tatiana, ja viem, čo potrebuješ.

A ušila jej čierne, lesklé šaty – ale počas šitia do nich potajomky všila aj trochu zlého kúzla.

Keď si Tatiana obliekla šaty, najprv sa v nich cítila nádherná. Postupne sa však spolu so šatami menilo aj jej srdce a stala sa:

-netrpezlivou,

-zlou,

-sebeckou,

-závistlivou,

-hašterivou,

-falošnou,

-arogantnou.

Prešli roky. Tatiana stratila samú seba a šaty ju celkom ovládli.

Jedného dňa sa však opäť Tatiana postavila pred čarovnú skriňu. Zrkadlo k nej konečne prehovorilo:

-Tatiana,... je čas, aby si znovu našla cestu domov. Našla som ti šaty, ktoré z teba opäť urobia teba.

Zrkadlo vybralo pre Tatianu šaty, aké nosia supermodelky.

Tatiana sa konečne znovu stala tým, kým naozaj bola. A skriňa jej potichu pošepkala:

-Oblečenie vždy ukáže, čo nosíš v srdci...ale len ty môžeš rozhodnúť, aké to srdce bude.

Aszódi-Szöcs Arina, Domján Zita, 6. ročník, Slovenská základná škola, materská škola a kolégium, Sarvaš

Šťastné ponožky

Ahojte, volám sa Boti, mám 10 rokov a milujem futbal. Mám jeden obľúbený pár futbalových ponožiek, ktoré si vždy dávam pred zápasom. Tie ponožky sú už trochu deravé a mama mi stále hovorí, že by sme ich mali vyhodit'. Ale ja si myslím, že vďaka týmto mojim ponožkám som taký dobrý vo futbale.

Raz sa však stalo niečo hrozné: moje šťastné ponožky sa stratili. Hľadal som ich pod posteľou, v koši na prádlo, dokonca aj v psej búdkе, ale nikde neboli. Pred zápasom som mal skoro slzy v očiach.

Vtedy mi ocko povedal:

„ Boti, góly nestrieľajú ponožky, ale ty.”

Zamračene som si teda obliekol obyčajné sivé ponožky a išiel som na futbalové ihrisko. Na začiatku zápasu som stále myslel na to, že určite budem hrať zle. Potom som však dostal dobrú prihrávku, rozbehol som sa popri obrancovi a strelil som gól. A potom ešte jeden. Na konci zápasu som sa už usmieval. Ukázalo sa, že nie kvôli šťastným ponožkám hrám

dobre, ale preto, že veľa trénujem a milujem hru.

Ponaučenie: Šťastie nie je v oblečení, ale v nás. Ak veríme sami sebe a pracujeme na sebe, podarí sa nám to, čo chceme – nezávisle od ponožiek.

Botond Csányi, 5. ročník, Slovenská základná škola, materská škola a kolégium, Sarvaš

Šaty môjho klubu...

Bez šiat si nikto nedokáže predstaviť život. Každý človek sa narodí nahý, ale hneď mu oblečú tie najmenšie šatočky pre bábätká.

U nás doma sa mama najviac háda so mnou kvôli šatám. Sestra si oblečie to, čo jej prvé padne pod ruku zo šatníka. U mňa je to inak. Mám zopár svojich obľúbených kúskov a je mi ľúto, keď z nich vyrastiem. Odev, ktorý mi vyhovuje, musí byť príjemný na dotyk, mäkučký. Mám rád jednoduché šaty, nie veľmi pestré.

Často zdedím oblečenie po trochu starších chlapcoch z rodiny. Mama sa z toho teší, lebo nemusí míňať peniaze. Ale mne sa tie šaty niekedy vôbec nepáčia. Mama ma presviedča, že mi darované šaty výborne sedia, ale stáva sa, že sa v nich cítim zle. Niekedy jej to ani nepoviem, lebo viem, že by ju to nahnevalo.

Najradšej mám tie, ktoré si sám vyberiem v obchode. Rád si obliekam aj náš ľudový kroj, tým zachovávam našu slovenskú tradíciu. Zvlášť sa cítim aj vo futbalovom drese nášho klubu Slávia. Dáva mi pocit, že som silný a odvážny chlapec.

V našej rodine sa všetci vieme postarať o šatstvo: špinavé vložiť do práčky, preložiť do sušičky, vyvesiť na šnúru na dvore, a potom suché a čisté poskladať.

Zdá sa mi, že sa mamy každý deň zaoberajú šatstvom: veľké, malé, špinavé, čisté, tie na žehlenie, vyblednuté, roztrhané... a tie, čo deti porozhadzujú po izbách.

Počul som jedno srbské príslovie: „Odelo ne čini čoveka.“ Ako by to znelo po slovensky?

Možno takto: „Šaty nerobia človeka.“ A ja dodávam: „Nie šaty, ale srdce robí človeka človekom.“ Aj v roztrhaných nohaviciach môže kráčať hrdina.

Andrej Funtík, 5. ročník, Základná škola 15. októbra Pivnica, Srbsko

Šaty, ktoré sa šijú zo slov

Šaty, ktoré sa šijú zo slov, sú veľmi zvláštne. Nie sú z látky ani z hodvábu. Tvorí ich slová, ktoré vyslovujeme každý deň. Keď ich človek povie nahlas, akoby ich neviditeľná ihla fantázie spájala do rukávov, sukne či goliera. Takéto šaty síce nevidíme očami, ale každý ich môže cítiť vo svojom vnútri.

Niekedy sú šaty zo slov príjemné a teplé. Vznikajú z milých, veselých a úprimných slov, ktoré dokážu dodať odvalu a rozžiariť deň. Sú pevné a držia pokope, pretože sú ušité z pravdy.

Existujú však aj klamlivé šaty. Sú vytvorené zo slov, ktoré znejú pekne, ale nie sú pravdivé.

Na prvý pohľad môžu pôsobiť krásne, no v skutočnosti sú slabé a prázdne. Keď niekto klame, jeho šaty sa začnú párať a napokon sa roztrhnú, pretože klamstvo je ako tenká nitka, ktorá nikdy dlho nevydrží. Stačí malý dotyk pravdy a všetka ich pozlátka zmizne.

Preto je dôležité vyberať si slová opatrne. Každé z nich je ako kúsok látky, z ktorého tvoríme svoje neviditeľné šaty. Ak sú naše slová úprimné, šaty budú krásne a pevné. Ak sú klamlivé, rýchlo sa roztrhnú a odhalia pravdu.

Denis Žilaji, 7. ročník, Základná škola 15. októbra Pivnica Srbsko

Tričko, ktoré si ma vybralo

Všetci hovoria, že sa za šaty netreba viazať. Raz ich kúpime, chvíľu ich nosíme, potom vyblednú a už ich nechceme. A keď si jedného dňa vezmeme za úlohu upratať skriňu, ten odev nájdeme, zahodíme alebo darujeme najčastejšie mladším súrodencom. A šaty sú preč. Ale som presvedčená, že každý má jedno tričko, ktoré nosí stále. Aj keď je vypraté, šedivé a vyblednuté. Aj keď je už malé, je nám ľúto ho posunúť ďalej. Tak ako každý, aj ja mám svoje. Raz, keď sme s mamou boli v predajni oblečenia, zazrela som krásne ružové tričko.

Jednoduché, ružové, s tromi nakreslenými srdiečkami. Mama mi ho nekúpila, vraj: „Nie je to tvoj štýl.“ A dodala: „Keď si nazbieraš svoje peniaze, potom si ho môžeš kúpiť.“ Ja som odvrkla: „Ale mami! Môžeš mi ho kúpiť teraz? A keď nazbieram peniaze, vrátim ti ich.“ No mama ostala pevná.

Celý nasledujúci mesiac som strávila zarábaním. Najprv som chcela chodiť od domu k domu

a pýtať sa, či treba pohrabať listie. Pár dní som hrabala, ale záujemcov nebolo veľa, bol len začiatok jesene. Potom som začala predávať teplú čokoládu. Tá práca bola úspešnejšia. Mala som oveľa viac zákazníkov.

A čo tričko? Aj tričku som sa ja zapáčila. Aj ono chcelo, aby som bola jeho majiteľkou. Celý ten mesiac sa snažilo, aby ho nikto nekúpil. A podarilo sa.

Keď mesiac prešiel, vrátili sme sa s mamou do predajne. S úsmevom som si kúpila to krásne ružové tričko. Od toho dňa ho nosím stále, cez deň aj v noci, doma aj v škole. Máme veľa spoločných zážitkov. Napríklad na školskom výlete, keď som jedla zmrzlinu, trošku mi kvapla na tričko. Ale keď som prišla domov, šupla som ho do práčky a bolo ako nové.

Šťastie sa často skrýva v malých veciach: v tričku, ktoré si nás vyberie, v kvapke zmrzliny, čo nezanechá škvrnu, v úsmeve, keď sa sen stane skutočnosťou. Nie všetko, čo vybledne, stráca hodnotu. Niektoré látky si pamätajú dotyky, niektoré srdiečka na tričku bijú spolu s naším. A tak nosím to tričko ako spomienku na odvahu, na trpezlivosť, na lásku, ktorá sa nedá kúpiť, iba vybojovať.

Hana Funtíková, 7. ročník, Základná škola 15. októbra Pivnica Srbsko

Šaty – kroj

V živote všetci majú mnoho príhod s oblekom, no tak aj ja. Predsa nebol to každodenný oblek, ale kroj.

Bolo to nedávno, keď som išla na hudobný festival do Rumunska. Niekoľko dní som hľadala jednu veľmi vzácnu a drahú sukňu, delinku. Nemohla som ju nikde nájsť, ale keď som ju našla, bola som veľmi šťastná. A tak som si ju vypožičala a odniesla si ju domov. Ale keď prišiel čas, aby som si obliekla sukňu, videla som, že sukňa má veľké diery, ktoré urobila malá moľa. Moľa ako moľa, to je jej práca. Vedela som, že tu nič nemôžem urobiť, aby som tie diery odstránila zo sukni. Bola som veľmi rozčarovaná, ale som pochopila, že nie som ani prvá, ani posledná, ktorej sa to stalo. Nasledovný deň som začala hľadať novú takú sukňu, lebo som aj sama vedela, že v tej dotrhanej nemôžem vyjsť na javisko. Rázom na začiatku môjho hľadania sa mi podarilo nájsť sukňu akú som chcela. Keď som ju videla, vedela som, že je to tá sukňa. Bola som veľmi šťastná a pyšná, že mám krásny pazovský kroj, s ktorým môžem predstavovať mesto odkiaľ pochádzam. Celkom náhodou deň pred vystúpením som sa dozvedela, že sa kroj neznámkuje. Bolo mi ľúto, lebo som sa veľmi usilovala mať práve ten kroj.

Som rada, že som mala takúto príležitosť naučiť sa veľmi poučnú lekciu, že vždy prv než sa rozhodneme niečo urobiť, máme si vyhľadať správne informácie o niečom, lebo sa všetko môže pekným spôsobom vyriešiť a urobiť.

Maja Stúpavská, 6. ročník, Základná škola hrdinu Janka Čmelíka, Stará Pazova, Srbsko

O čiernych darčekom

Keď sa Ata a Mata zobudili vo Vianočné ráno, hneď išli nazrieť čo im Dedo Mráz priniesol. Obávali sa či boli poslušné alebo neposlušné. Veď darčeky dostávajú iba poslušné deti. Čo sa stalo nevedeli, darčeky boli čierne!

Keď to zazreli išli k telefónu nech sa opýtajú ich sesternicu Katku či aj ona dostala čierne darčeky. No však ona čierne darčeky nedostala. Katka je staršia a keď si premyslela opýtala sa ich: „A kedy vám boli vyčistiť komín?“ Veď Dedko Mráz predsa vchádza cez komín. Ata sa pýtala ako to, že Dedkov Mrazov oblek zostal červený? Mata sa pýtala ako to, že Dedkovi Mrázovi kicka (vlnená guľa na čiapky) zostala biela? Katka im vysvetlila, veď aj jajáj ako nevedia, že Dedo Mráz je kúzelník a má kúzelné šaty. Mata sa pýtala či naozaj. „Áno!“ vraví Katka. Veď keď Dedo Mraz vchádza do komína oblieka si magickú čapicu ktorá ho keď vkročí do izby magicky umyje a vyčistí ho. A tak Ata a Mata boli sklamané, že nedostanú darčeky a najhoršie je to, že očakávali nové šaty a ony dostali čierne darčeky. Pravdepodobne prázdne.

Z kuchyne sa ozvala mama. Volala ich aby prišli za ňou lebo piekla koláče. Práve ich išla vybrať z rúry. Dievčence sa prekvapili aj koláče boli čierne. To boli koláče.

Ata a Mata sa zľakli prečo je všetko čierne ako tie ich darčeky.

Mama im naposledy povedala aby nemali starosti, ak sú aj darčeky čierne, šaty ktoré sú v nich zabalené sú nové a čisté. Práve vtedy sa prezradila, že ona vie čo je v darčekom zabalené. Mávla rukou iba tak a povedala aby nemali starostí, koláče napečú, nove a budú Vianoce.

Petra Krošlákova, 4. ročník, Základná škola Jozefa Marčoka Dragutína, Hložany, Srbsko

Hádavé ponožky

Keďže máme dve nôžky, nosíme aj dve ponožky. Či chcú, či nechcú, chodia stále spolu. Raz je prvá jedna, potom zase druhá. Tak, ako kráčajú naše nôžky, tak sa striedajú aj ponožky. Občas to môže byť pre ponožky únavné, ba dokonca to môže skončiť aj hádkou. A tak sa aj stalo.

Boli raz dve ponožky, ktoré sa stále hádali. Asi neboli z rovnakého páru. Raz sa jedna z

nich roztrhla, pretože ju už veľmi dlho nosili a druhá ponožka sa jej začala posmievať za to, že je deravá.

Deravá ponožka sa spýtala druhej: „A ty prečo máš také škaredé pruhy?“

Na to jej pruhovaná ponožka odpovedala: „Som pruhovaná, pretože aj mňa už dlho nosili.“

V skutočnosti boli rovnaké, ale každá si o sebe myslela, že je dôležitejšia ako tá druhá.

A tak znovu začali hľadať na sebe chyby.

„Ty máš veľké oko!“

„A ty hrozne zapáchaš, si špinavá a fľakatá!“

„Zo mňa sa špina a smrad nedá zmyť obyčajnou vodou, mňa namočili do blata. Ja za to nemôžem!“

„A ja zas nemôžem za to, že mám veľké oko!“

A hádali sa, hádali a hádali, až kým ich pán nevyzul a nehodil ich na zem. Na zemi len tak ležali omámené vzájomným zápachom, krčili sa sprava doľava, až kým si jedna nedala kolíček zvesený zo šnúry na bielizeň na svoj nos. Z toho veľkého smradu ich úplne prešla chuť hádať sa. Začali sa nudiť a spomínať, aké to bolo krásne, keď spolu ležali v skrini nové, čistučké a voňavé. Ako potom kráčali vedľa seba v pokoji a priateľstve. Ako ich vždy vyprali vo voňavom prášku a sušili ako na kolotoči v sušičke...A snívali, snívali...

Odrazu smradľavá ponožka povedala: „Radšej budem k tebe milá, než by som sa tu mala nudiť, vylihovať a hnevať nášho pána.“

Deravá ponožka na to: „Radšej by som poskakovala v parku plnom lístia, kde je čerstvý vzduch a preskakovala mláky, než by som sa tu mala ďalej hádať.“

Pozreli sa na seba a naraz povedali: „Pomerme sa teda!“

Keď sa zmierili, ich pán sa vrátil, hodil ich obe do práčky, vypral, vysušil, opravil a obidve boli zase krásne a voňavé ako na začiatku.

Šťastne sa prechádzali po parku na čerstvom vzduchu a pýtali sa seba navzájom, prečo sa vlastne hádali. Ani jedna si už nepamätala. Možno to bolo tým voňavým práškom, alebo tými otáčkami počas prania a sušenia, alebo... Len sa zasmiali a povedali: „Asi to nebolo nič dôležité, inak by sme na to tak rýchlo nezabudli.“ A sľúbili si, že sa už nikdy nebudú hádať ani si hovoriť škaredé veci, ale radšej si všetko pokojne vysvetlia. Odvtedy sú najlepšie

kamarátky.

A čo vy, milé deti? Ako to riešite vy? Poviem vám, nemá zmysel sa hádať kvôli maličkostiam. A keď sa aj niekedy pohádame, vždy sa môžeme pomeriť.

Ajna Radics, 7. ročník, Slovenská základná škola, materská škola a kolégium, Szarvaš, Maďarsko

Kúzelná sukňa

Kedysi dávno žila jedno chudobné dievčatko menom Hanka. Bývala s macochou, ktorá ju vôbec nemala rada. Často ju posielala na trh žobrať. Hanka už mala toho dost, že jej macocha stále rozkazuje a takto ju ponižuje, ale bola poslušná a bála sa jej odporovať.

Jedného dňa ju opäť poslala na trh žobrať. Na trhu si celá nešťastná sadla na okraj priekopy a slzy jej zaliali tvár. Jedna slza sa skotúľala až na dno priekopy a dopadla na hlavu žaby, ktorá sa tam znenazdajky zjavila. Odrazu sa žaba Hanke prihovorila: „Kto si dievča, vari nevieš, že mňa tvoje horúce slzy pália? Dávaj pozor, kde plačeš. A prečo vlastne nariekaš?“

Hanka sa najprv zľakla, ale po chvíli bola rada, že sa má komu vyžalovať.

„Vieš, žabka,“ povedala, „moja macocha je veľmi zlá. Každý deň mi rozkazuje, musím často žobrať a ja už nevládzem.“

Žaba ju počúvala, potom sa zrazu zatriasla, vyskočila a premenila sa na čarodejníka. Hanka sa zľakla a ušla. Ale na druhý deň sa s čarodejníkom stretla znova. Tentoraz sa však už nebála. Ved' čo môže byť horšie ako jej zlá macocha!

Čarodejník si zložil klobúk a vytiahol z neho krásnu sukňu. „Táto sukňa je kúzelná,“ povedal, „keď sa v nej trikrát zatočíš, splní ti vždy jedno želanie.“

Hanka tomu najprv neverila, ale sukňu si obliekla, pretože už dávno jej macocha nijaké nové oblečenie nekúpila. Keď si sukňu obliekla a trikrát sa zatočila, vyslovila svoje želanie: „Chcem byť slobodná a ísť do sveta!“ A sukňa ju odniesla až do Francúzska. Tam si želala chutný croissant – bol to jej sen! Keď ho ochutnala, bola taká šťastná, že začala tancovať a spievať uprostred ulice. Ľudia sa k nej pridali a Hanka sa stala slávnou.

Potom si želala cestu do Číny. Sukňa ju tam odniesla a Hanka sa ocitla uprostred farebného sprievodu. Tak sa jej to páčilo, že si želala naučiť sa po čínsky. Trikrát sa zatočila v sukni a aj to sa jej splnilo!

Hanka si spevom a tancom zarobila dostatok na svoje živobytie. Na svoju sukňu už dávno zabudla. Kúpila si dom a najala slúžku. Netrvalo dlho a slúžka odhalila tajomstvo Hankinej sukne. Závidela svojej panej, a tak si jednej noci naplánovala, že sukňu ukradne – a aj to urobila. Odletela s ňou do Francúzska a začala nový bezstarostný život bez práce.

Keď sa Hanka zobudila, volala na slúžku, ale tá neprišla. Hanka sa veľmi nahnevala. Bola však najmä smutná z toho, ako ju sklamal človek, ktorému dôverovala. Rozhodla sa vrátiť do Francúzska a pokračovať v spevákkej kariére vo svojej obľúbenej krajine. Tú sukňu už ani nepotrebovala. Mala všetko, po čom túžila. Vedela spievať, tancovať, ovládala cudzie jazyky. Stala sa z nej slávna a obľúbená speváčka. Ľudia si ju totiž pamätali.

Jedného dňa sa chystala na svoj veľkolepý koncert. Prišlo naň mnoho ľudí a medzi nimi aj slúžka, ktorá ju okradla. Nevedela, že tou slávnou speváčkou je Hanka. Hanka ju počas koncertu spoznala podľa sukne. Zavolala ju na pódium, aby sa pridala k nej v speve a tanci. Lenže čo sa nestalo. Keď slúžka začala tancovať a krútiť sa v Hankinej sukni, sukňa sa začala točiť stále rýchlejšie a rýchlejšie, až napokon odletela z pódia preč a slúžka ostala na pódiu len tak. Obecenstvo tleskalo a smialo sa vyzlečenej zlodějke. Tá zahanbená spadla z pódia a utekala čo najrýchlejšie preč zo sály. Hanka úspešne dokončila svoj koncert a rozhodla sa, že už nikdy nechce žiadne kúzla. Vrátila sa do starej známej priekopy a sukňu odovzdala žabe - čarodejníkovi. A hoci už nemala kúzelnú sukňu, jej najväčšie želanie – byť šťastná a slobodná – sa splnilo.

Luca Komár, Tamara Janecskó, 7. ročník, Slovenská základná škola, materská škola a kolégium, Szarvaš, Maďarsko